

Predikan av Elisabeth Nordlander i Vallentuna kyrka, 3:e söndagen i påsktiden, 26 april 2020.

Herren är min herde

Jag kan inte minnas att jag någon gång har sett en riktig herde. I min värld har de mest förekommit på bilder och i julspel. Ändå fungerar herden mycket väl som symbol för trygghet, ömhet och omsorg. Här betonas den personliga sidan av tro, mitt och ditt förhållande till Gud. Gud är *min* herde, som leder *mig* på rätta vägar och låter *mig* vila vid lugna vatten.

I evangelierna förstärks det personliga när Jesus talar om sig själv som den gode Herden. Om ett enda får kommer bort lämnar han alla de andra för att leta efter detta enda borttappade. Tänk, att en enda människa är så viktig och att den människan kan vara jag!

Ingenting skall fattas mig

Nu blir psalmen lite mer utmanande. För nog tycker jag ofta att mycket fattas mig – tiden inte minst, men det kan för oss också handla om pengar, hälsa, vänner...Listan kan göras lång på saker vi tycker fattas oss.

Helgonet Teresa av Avila måste ha kommit långt i sin tillit och överlåtelse till Gud, när hon skrev på en liten lapp som man hittade i hennes bönbok efter hennes död: *Den som har Gud kan ingenting sakna.*

Den som uppriktigt kan säga ”Ingenting fattas mig”, den måste vara en verkligt fri människa. Och jag frågar mig: Vad är det som hindrar mig att glädjas åt det jag har istället för att hela tiden jaga efter något annat och något mer?

Han för mig i vall på gröna ängar, han låter mig vila vid lugna vatten.

Han ger mig ny kraft och leder mig på rätta vägar sitt namn till ära.

Nu i pandemins tid har många fått gott om tid till vila, oväntat och för många oönskat.

Andra, inte minst i sjukvården, har fått desto mer att göra.

Den vila som Psaltarpsalmen lyfter fram är inte drömmen om en evig semester, snarare en tid och en plats för eftertanke och bön. För att kunna välja väg och få mod och kraft att gå den vägen.

Jag frågar mig: Hur vill jag ta vara på de möjligheter jag har till vila vid lugna vatten?

Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont, ty du är med mig, din käpp och din stav gör mig trygg.

Alla som är bekanta med den gamla bibelöversättningen minns, att man förr läste: *Om jag ock vandrar i dödsduggans dal fruktar jag intet ont.*

Efter påskens budskap om Jesu död och uppståndelse blir det så tydligt att Gud vill liv. Jesus är den gode herden som ger sitt liv för fåren. Jesus går genom död till liv och tar med sina fr till nya ängar och betesmarker. Döden har förlorat sin makt. Därför behöver vi inte leva och får inte leva som om detta livet vore allt. Vad betyder det för mig?

Du dukar ett bord för mig i mina ovänners åsyn, du smörjer mitt huvud med olja och fyller min bägare till bredden. Din godhet och nåd skall följa mig varje dag i mitt liv, och Herrens hus skall vara mitt hem så länge jag lever.

Herden bryr sig om det enskilda fåret och vet att det hör hemma i en hjord. Det är till den han samlar dem. Fåren följer inte herden ett och ett utan tillsammans. När Jesus som herden hittar ett förlorat får, lyfter han det i sina armar och bär det tillbaka till hjorden. Det är i gemenskapen som fåret hör hemma.

Våra ovänner är förhoppningsvis inte längre människor utan allt som drar oss bort från Herden och hjorden, lockropen från de röster som vill få oss att tro att lyckan väntar runt hörnet med bekvämlighet, framgång och snabba resultat.

Att ledas på rätta vägar är att komma till det dukade bordet i Guds rike, festbordet där bågaren fylls till bredden, därför att gemenskapen är återupprättad och alla är på plats. I en av våra nattvardsböner lyder orden: *Genom alla tider samlar du åt dig ett folk, och lovsången till dig ska aldrig upphöra.*

Och jag har skäl att fråga mig: Vad betyder det för mig att tillhöra den hjord där Jesus Kristus är herden?

Elisabeth Nordlander, komminister
elisabeth.nordlander@svenskakyrkan.se